

Troens vishet
Øivind Andersen - "Livets Brød"

TROENS VISSHET

"Men tro er full visshet om det som håpes, overbevisning om ting som ikke sees." (Hebr 11,1-13)

I [Hebr 3,14](#) leser vi: "Vi har fått del med Kristus, såfremt vi holder vår første fulle visshet fast inntil enden."

Det er en sterk tilbøyelighet hos oss ved slike ord å vende blikket innover, inn i oss selv, kjenne etter hva vi føler, kjenne om vi føler oss visse.

Det må jeg jo gjøre, tenker vi, for det står jo at tro er full visshet. Og vissheten kan jeg da bare finne i mitt hjerte!

Men hver ærlig sjel opplever at jo mer han søker vissheten i sitt hjerte, desto mer kjenner han seg uviss. Mange kjempende sjeler står fast her. Så snart de hører tale om troens visshet blir de uten trøst og uten fred, de føler alt håpløst.

Men er det slik ordet er ment?

For å finne svar på det, kan vi bare betrakte ordet nærmere og betrakte noen av de eksempler på troende som blir ført frem for oss. Men før vi gjør det så la oss spørre:

HVA VISSHET ER

Hvordan kan et menneske bli viss på noe?

Da vil du snart forstå at det er alltid umulig å bli viss på noe ut fra deg selv alene.

Sett at en kom og fortalte deg noe som gledet deg usigelig, da ville du øyeblikkelig spørre: Hvor vet du det fra? Hvem har fortalt deg det?

Du ville kjenne at viss kunne du bare bli ved å stole på noen utenom deg selv! Stole på en som du visste var pålitelig, som du ikke kunne tvile på. Merk: Visshet må alltid grunne seg på kjensgjerninger utenom oss selv!

På kjensgjerninger!

Det blir selve kjensgjerningen som forvisser.

Jeg nevner dette for å gjøre klart at visshet aldri kan oppstå ut fra følelser, ønsker eller lengsler.

Om du besøkte en meget syk og du visste han ønsket inderlig å bli frisk og du gjerne ville gi ham et godt ord, kunne det gi ham noen visshet at du sa: "Jeg tror nok du skal bli frisk"? Det var en uttalelse som var sprunget ut av ditt ønske for vedkommende, men det var ingen garanti for ham. Det ville være ansvarsløs tale.

"Visshet" som grunner seg på hva en føler, ønsker eller lengter etter, er i virkeligheten uvisshet.

Hvilken garanti har vi for at det vi føler er rett? Eller for at det vi ønsker skal gå i oppfyllelse?

Intet menneske har rett til å kunngjøre noe på grunn av det han føler, eller stole på det han ønsker.

Og gjelder det i alminnelige daglige ting, må det gjelde mangfoldige ganger mer i den største av alle saker for oss: spørsmålet om vår sjels frelse.

Hva kan det hjelpe meg om jeg tror at jeg er en kristen? Eller om jeg føler meg som et Guds barn?

Det er mangfoldige mennesker som tror at de er kristne og som føler seg som Guds barn, og de har aldri i sitt liv opplevd hva frelse er!

Ingen var så sikre på at de hørte Gud til som fariseerne på Jesu tid, og ingen var så langt borte fra Guds rike som nettopp de!

Derfor er det ikke noe dårlig tegn at et menneske umulig kan oppleve troens visshet ved å vende seg inn til sitt eget hjerte!

Men dette er såvisst ikke det samme som at det er umulig å bli viss på sin sjels frelse! Det er en djevlesk lære som ofte har vært hyldet at et menneske umulig kan bli helt viss på sin sjels frelse her i verden. Det kunne vært interessant å se litt på årsakene til at slik lære oppstår, men jeg vil bare få nevne at den alltid kommer av at man er blind for det som kan gjøre sjelen viss. Det kommer av at man i en eller annen form gjør vissheten avhengig av noe som foregår hos oss eller noe vi skal gjøre: Avhengig av opplevelse, avhengig av følelser eller ved at man blander sammen Guds nåde og våre egne gjerninger.

Det er gitt oss en urokkelig og usvikelig grunn for vår visshet. Og denne grunn vil vi nå prøve å betrakte i lys av det ord vi har for oss.

HVORDAN BLI VISS

Ordet i Hebr 11 stiller frem for oss en rekke eksempler på mennesker som var visse på sin frelse! De kunne - som en kristen alltid kan - trosse død, djevel, helvete og verden. De stod faste og urokkelige i forfølgelser, i håpløshet, i nød, i vanskeligheter. Og de kunne stå fast fordi de var urokkelig viss i sin samvittighet på at de var i samfunn med Gud og var frelst. De var visse på at de eide et evig liv. Nettopp det som kjennemerker en sann troende.

Hvordan kunne de være visse på dette?
Lå vissheten i deres opplevelser?

Her understreker ordet noe underlig: "I tro døde alle disse uten at de hadde oppnådd det som var lovet." (v. 13.)

Dette må ikke misforståes! Vi må sammenholde det med de siste vers i kapitlet:
"Enda alle disse fikk vitnesbyrd for sin tro, oppnådde de ikke det som var lovet, fordi Gud forut hadde utsett noe bedre for oss, så de ikke skulle nå fullendelsen uten oss."

Det som vi ser fullbyrdet, så ikke disse fullbyrdet, men de var allikevel urokkelig visse på det, så visse at de kunne leve på det, tåle lidelser og forfølgelser og dø på det.

På liknende måte er det for en kristen i dag: Han har ikke ennå opplevd at frelsen holder i døden, han har ennå ikke opplevd at han blir frelst og frikjent i Guds dom på den ytterste dag. Men han kan bli så urokkelig viss på dette allerede nå, at han for denne visshets skyld kan tåle alt!

Nettopp en slik visshet er troens visshet! Han kan bli motsagt, fristet, anfektet, baktalt, og samtidig være urokkelig viss på at i døden går han hjem til Jesus og i dommen blir han anerkjent av Gud. Så viss kan han bli på dette at han kan motstå død, djevel og helvete.

Hvordan?

Som du skjønner er det ikke opplevelsen i og for seg som gir ham denne visshet, for han er viss på det han ennå ikke har opplevd!

For å finne svaret, så la oss vende tilbake til teksten.

Hvordan ble f. eks. Abraham viss? "Han drog ut uten å vite hvorhen han skulle komme.

Når var Abraham viss? Da han kom til det land Gud hadde lovet ham, eller da han drog hjemmefra?

Når ble han viss på at han skulle få en sønn? Først etter han hadde fått han? Nei, lenge før.

Det er lærerikt å betrakte Abraham og Sara her.

"Det ble av én, og det av en utlevd, avlet så mange som himmelens stjerner osv."

[Rom 4,18](#) skildrer Abraham før han fikk Isak: "Mot håp (egentlig utenfor håp) trodde han med håp."

Abraham var urokkelig viss i en tilstand hvor det var umulig, hvor det var uten håp om at det kunne skje som Gud hadde lovet.

Dette er hemmeligheten i troens visshet. En blir viss på tross av at det ligger hinsides alt det en menneskelig sett har rett til å håpe.

Ordet forklarer hvordan:

"Ved tro fikk også Sara kraft til å grunnlegge en ætt, og det til tross for den høye alder", dvs. til tross for at det menneskelig talt var umulig, "da hun aktet ham trofast som gav løftet!" (v. 11.)

Hører du denne begrunnelse? Hun aktet ham trofast som gav løftet!

Det minner om et annet ord om Abraham: mens alt var håpløst, "var han fullt viss på at det Gud hadde lovet, det var han også mektig til å gjøre".

Her finner vi troens visshet: Akte Guds ord for det som det i sannhet er: Guds usvikelige tale til oss, stole på dette ord og fortrøste seg til det uansett alt annet!

I denne sammenheng kan det være verd å kaste et blikk på det ord som er oversatt med "visshet". Det er et underlig rikt ord! Det betyr egentlig: "det som en står på". Grunnlag, grunnvoll, fundament.

Vi vet at hvis vårt liv er grunnnet på noe som holder, så er vi frelst. Et liv som er bygget på en sann grunnvoll, blir et sant liv.

Ordet "visshet» her angir etter grunnteksten ikke en følelse eller opplevelse, men det fundament som Gud har lagt for vår frelse og salighet. Gud har nemlig lagt et slikt fundament. Det var ennå ikke fullbyrdet i den gamle pakt, men løftet gjaldt for dem dengang også. Men nå er denne grunnvoll ferdiglagt.

Denne grunnvoll heter Guds nåde i Jesus Kristus! Den er gitt fra evige tider, men fullbyrdet i tiden av Guds egen Sønn, vår forsoner, som utslettet våre synder med sitt eget blod.

Denne grunnvoll har Gud gitt som grunnlag for håp om frelse. De vet at et håp som grunner seg på kjensgjerninger, er et sant og berettiget håp.

Nettopp dette ligger i den definisjon av troen som vi møter her i Hebr 11,1: Tro er å ha et fast usvikelig grunnlag under sitt håp! (Jfr. [Rom 8,24-25](#)) På samme måte er det uttrykt i 3, 14: "For vi har del med Kristus, såfremt vi holder fast ved grunnlaget for vår tro inntil enden"

Jeg kan ikke forlate dette uten samtidig å få peke på et par ord fra Åpenbaringen: "Hold fast ved det du har inntil jeg kommer." ([Åpenb 2,25](#)) "Jeg kommer snart! Hold fast ved det du har for at ingen skal ta din krone." ([Åpenb 3,11](#))

Hva har vi å holde fast ved?

Vi har det Gud har gitt oss! Guds nåde i Jesus Kristus!

Det er ikke en formaning til å holde fast ved våre følelser, våre opplevelser, vår glede, vår fred osv. Alt dette er virkninger av nåden! Men det er ikke selve nåden!

Det vi har å grunne på og holde fast ved er: Jesu Kristi fullbrakte verk.

VISSHETEN SKAPES VED TROEN PÅ JESUS OG HANS ORD

Dette har Jesus selv uttrykt så enkelt og klart i [Joh 8,31](#): "Dersom I blir i mitt ord, da skal I kjenne sannheten og sannheten skal frigjøre eder."

"Kjenne sannheten» er det samme som å oppleve sannheten.

"Kjenne betyr nemlig å gjøre personlig erfaring om. Å bli personlig viss på frelsen i Jesus faller sammen med å tro på ham.

Ordet om Jesus skaper troen i hjertet. Ordet legger nemlig inn i oss en overbevisning om at Gud taler sant når han taler om hva han har gitt oss i Jesus.

Derfor kan Hebr 11,1 si at tro er "overbevisning om ting som ikke sees."

Du kan ikke se at du blir frelst i døden. Du kan ikke se at du skal bli frikjent i dommen. Men du kan bli urokkelig overbevist i ditt hjerte om det! Så overbevist at du kan motstå alt!

Luther har her sagt et fortreffelig ord: "Hvor dette ord (ordet om Jesus) kommer i hjertet med den rette tro, der gjør det hjertet så sterkt at det kan stå oppreist og sterkt mot all anfektelse, mot djevel og død og hva det nå må hete, så det fast og frimodig forakter og spotter tvil, fornektelse og alt hva

ondt er, fordi Guds ord kan ikke lyve for ham."

Derfor forstår du hvor galt, ja farlig det er å vende blikket innover når det er spørsmål om troens visshet!

Du må vende det utover! Som profeten sier: "Jeg vil skue ut etter Herren!"

Nettopp den slutning trekker Hebreerbrevets forfatter av det han har holdt frem i kap 11: "Derfor, la og oss, da vi har så stor en sky av vitner omkring oss, avlegge alt som tynger, og synden som henger så fast ved oss, og med tålmodighet løpe i den kamp som er oss foresatt, idet vi ser på troens opphavsmann og fullender, Jesus." (Hebr 12, 1-3.)

Har du begynt å se på Jesus? Har du begynt å holde fast ved det Gud har gitt deg? Er ditt liv grunnlagt på den grunnvoll Gud har lagt?

Gud gi dette kunne føre til at noen vendte seg til Jesus, som før har gått ham forbi!

Og troende venner: La oss aldri glemme at troesvisshetens grunn er Jesus!

(Afsnit VII i "Livets Brød" af Øivind Andersen - GRY FORLAG 1967 - Shafan)